

Smeltende muur

Nora: "Wat ik nodig had, is dit plekje."

L' Abri-France is kleinschalige instelling op het platteland van Frankrijk, die gerund wordt door Joan en Truus Koster. De naam betekent 'schuilplaats'. En dat zijn ze ook: een tijdelijke vluchthaven voor jongeren die dreigen vast te lopen. Jongeren als Nora, bijvoorbeeld. Met haar praat ik verder over haar onvergetelijke tijd in Frankrijk. "Over anderhalve week ga ik weer terug." Teruggaan betekent dat je het weer zelf aan moet kunnen. Toch ziet Nora er ook naar uit. Ze weet nu wat ze wil en ziet weer nieuwe mogelijkheden: op kamers en na de zomer starten met een sociale studie.

Sjaak Jacobse

Hoe heb jij de schuilplaats ervaren?

"Eerst was het juist afstand nemen. Ik heb ervoor gekozen om geen contact te hebben met mijn familie. Je wordt dan opgehaald door vreemde mensen en gaat naar Frankrijk. Dat is best spannend. En toch is het zo goed geweest. Ik heb dit ervaren als een beschermd plekje waar ik kan en mag praten en weer leer om anderen te vertrouwen. Ik ben er achter gekomen dat ik mijn emoties wegstop voor anderen. Vroeger werd ik op school gepest. Eigenlijk heb ik nooit iemand dichtbij laten komen. Zelfs niet als iemand aardig tegen me deed. Toen ik, na de Havo, ging studeren, kwam de twijfel: wil ik dit wel, kan ik dit wel? Ik liep echt vast. Hier heb ik veel over mijzelf geleerd. Ook, dat ik weet dat ik nog veel moet leren. Wel heb ik ontdekt waar mijn interesses liggen: mensen observeren en ontdekken."

Past 'in het hart, in het oog' ook bij het werk van L' Abri?

"Ik voelde dat ze mij aanvaardden zoals ik ben. Ik

werd in het hart gesloten. Als ik straks weg ga, weet ik zeker dat ze me niet zullen vergeten. Ik heb er echte vrienden bij gekregen. Hier heb ik gemerkt hoe anders Joan en Truus werken. Ik heb nu geen gesprek om de drie weken, maar het is 'een voortdurend gesprek'. Je bouwt zo een diepe band op, ook met sommige andere gasten. Voordat ik hier kwam, had ik nog nooit iemand zo dichtbij mij laten komen."

Wat is het unieke van L' Abri?

"Ik merk dat wat ik hier leer ook echt landt. Dit vergeet ik nooit meer. De rust, tijd, persoonlijke aandacht en kleine groep zijn voor mij echt belangrijk geweest. Ik leer veel van gesprekken, maar heb het af en toe ook nodig om samen iets te doen. Heerlijk om zo je hoofd te ordenen. En hier is genoeg te doen. Wij hebben een heel vaste structuur van opstaan, de maaltijden, Bijbelstudie en rusttijden. Tussendoor de dieren doen, de dagelijkse taken en een verplicht uurtje sporten per dag. Soms doen we ook een groepsspel."

“Schouder aan schouder”

Via het project 'Opvang jongeren' steunen we samen het werk van Het Erfdeel in Werkendam en L' Abri-France, zodat zij meer jongeren die vast dreigen te lopen, kunnen helpen. Daarnaast steunen we in dit project de opzet van drie gezinshuizen die via Gezinshuis.com in onze gezindte gerealiseerd worden. www.jbgg.nl/actie/projecten/opvang-jongeren

Welke meerwaarde heeft het voor jou dat hier elke dag de Bijbel open gaat?

“Kortgeleden hebben we een preek meegeluisterd via internet. Die preek ging over vergeving. Dat onderwerp maakte veel los. We hebben daar samen over gepraat. Juist omdat vergeving zo'n moeilijk maar wezenlijk thema is. We hebben later naar aanleiding van deze preek een collage gemaakt. Bij mij staan er twee momenten op: eerst een plaatje met een pijl en boog en een rood hart. Vanuit dat hart worden zwarte pijlen afgeschoten. Ik was onder de preek alleen maar bezig met ontkennen, afwijzen en op afstand houden. Maar ik kon het niet. Het tweede plaatje laat een wolk zien met regendruppels met daarin hartjes. De gesprekken hebben mij wel geraakt, de muur om mijn hart is toen een beetje gaan smelten.”

Straks ga je terug naar Nederland. Heb je daar ook een schuilplaats?

“Ik vind dat wel spannend. Ik kan mij veel bezig houden met zorgen. Pas, tijdens de biddag lezen we over de tekst: *Weest in geen ding bezorgd*. Ik mocht daaruit leren

dat ik mijn zorgen bij de Heere mag laten. Ik hoop dat ik dat ook straks in Nederland mag blijven doen. Gelukkig heb ik dan op kamers een vriendin dichtbij, waar ik goed mee kan praten. Ik hoop dat ik sterk kan blijven en dat, als het minder gaat, ik terug kan vallen op mensen in mijn omgeving”.

Welk advies heb jij voor jongeren die het gevoel hebben dat het niet meer gaat.

“Wees eerlijk richting jezelf en vraag hulp aan anderen. Je komt er niet alleen bovenop. Er is altijd een weg terug vanuit het dal. Ik ben heel gezegend met een gemeente die warm met elkaar mee leeft. Er is mooi en waardevol jeugdwerk, waar ik altijd welkom ben. Dat is echt belangrijk als vangnet. Toch werkte dit bij mij niet zo. Ik kon juist geen mensen die dichtbij mij stonden in vertrouwen nemen. Wat ik nodig had, is dit plekje. Dit kleine, vertrouwde plekje is voor mij heel waardevol gebleken. Ik hoop daarom dat dit werk nog heel lang mag blijven bestaan.”